

Afscheid kardinaal Jozef De Kesel, 15 september 2023

Homilie aartsbisschop Luc Terlinden

De actualiteit brengt opnieuw het misbruik in de kerk aan het licht.

Het onrecht. Het schandaal.

En vooral het immense lijden van de vele slachtoffers, hun families en hun vrienden.

Een lijden dat in ieder van hen nooit vergeten kan worden.

Een lijden dat in onze geloofsgemeenschap nooit mag vergeten of verzwegen worden.

Voor ons, gelovigen, staat deze actualiteit heel bijzonder in de schaduw van het kruis.

Ook het kruis was teken van onrecht dat een onschuldig Mens werd aangedaan.

Kijkend naar het kruis kan ieder van ons zich eerlijk afvragen :

Wat is mijn schuld ? Wat is mijn zonde ?

Ieder van ons, en zeker ook de Kerk als instituut en diegenen die haar voorgaan en leiden,

worden door het kruis opgeroepen om hun geweten te onderzoeken.

Ja. We hebben gefaald.

Door soms te relativiseren en niet de omvang van de persoonlijke drama's te zien.

Door niet altijd consequent te handelen

of de gepaste en doortastende maatregelen te nemen.

En zelfs door misdaden in de doofpot te stoppen.

We hebben in de voorbije jaren veel geleerd en veel gedaan om met het grote onrecht van het misbruik om te gaan.

En toch moeten we ons blijven afvragen: is het genoeg? Wat kunnen we nog meer doen?

Kijkend naar het kruis zien we ook Maria.

Ook zij lijdt. Maar tegelijk is zij een voorbeeld van barmhartigheid.

Moge de Kerk haar voorbeeld aandurven.

Wat betekent barmhartigheid vandaag voor onze Kerk?

Dat wij tijd nemen om naar slachtoffers te luisteren.

Dat we ons geen enkele moeite besparen om gerechtigheid te laten geschieden.

Dat wij onvoorwaardelijk inzetten op preventie.

Ik ben iedereen dankbaar die zich tot op vandaag hiervoor heeft ingezet.

En ik vraag u dit werk ook vol te houden,

omwille van de vele mensen die zich door dit onrecht gekwetst weten.

Ik dank in het bijzonder mijn voorganger die zich steeds heeft geëngageerd

om slachtoffers te verwelkomen en te beluisteren.

Telkens opnieuw heeft hij grondig nagegaan of recht aan hen was gedaan en of de nodige restrictieve maatregelen ten aanzien van de daders waren genomen. Het was, zoals Maria, een teken van aanwezigheid van de Kerk bij het kruis, ontmoetingsplaats van onrecht en barmhartigheid.

A la croix, Jésus nous donne Marie comme modèle de la communauté.

Nous ne sommes donc pas seuls

mais accueillis dans la communauté naissante des disciples de Jésus.

Nous recevons des sœurs et des frères en Christ,

un don inestimable et qui suscite notre action de grâce.

Et avec Marie, cette même communauté reçoit le disciple que Jésus aimait.

Celui qui, à la cène, était couché sur la poitrine de Jésus ;

qui est ici au pied de la croix ; qui précèdera Simon Pierre au tombeau et qui demeura jusqu'au retour de Jésus.

En tout cela, c'est l'amour de Jésus qui l'anime.

Cette intimité avec Jésus donne ainsi toute sa force à son témoignage, dont nous avons à vivre.

Et il nous montre en particulier le chemin à suivre,

celui de l'amour de Jésus,

qui passe aussi par la croix mais mène au tombeau vide, à l'espérance du Ressuscité.

Dans les temps troublés que traverse notre monde et l'Église aujourd'hui,

puissions-nous nous tenir au pied de la croix

pour y recevoir, de Jésus, Marie et une communauté de frères et sœurs,

accueillir le témoignage du disciple bien-aimé

et vivre de l'amour de Jésus,

spécialement auprès de celles et ceux qui sont blessés,

y compris par nos propres défaillances.